

Bedrijfscommissie voor de Overheid
Kamer voor Rijk en Politie

Verslag van bevindingen

Verslag van de hoorzitting op 18 mei 2006 inzake het verzoek om bemiddeling en/of advies van de ondernemingsraad van de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport over de beantwoording van de vraag of de ondernemingsraad een instemmingsrecht toekomt ten aanzien van het intrekken c.q. niet meer toepassen van de regeling voor de vergoeding voor telewerken.

Aanwezig:

commissie: de heer J. W. Meijeraan, voorzitter van de Kleine Commissie, tevens BDC-lid namens de S(samenwerkende) C(centrales) van O(verheids)personeel
mevrouw N. Riksen, BDC-lid namens het V(erbond) S(ectorwerkgevers) O(verheid), sector Rijk
de heer J.J. van Noortwijk, BDC-lid namens de SCO

secretariaat Bedrijfscommissie: mevrouw J.C. Dekker

namens de ondernemingsraad de heer W. Best (secretaris)
de heer L. Sprengers (raadman ondernemingsraad)

namens de bestuurder mevrouw J. Meijer (hoofd P&O IGZ)
de heer J. Verheul (medewerker P&O IGZ)
de heer J.J. Blanken (raadsman bestuurder)

toehoorder: de heer R.T. Boumans (inspecteur IGZ).

dossiernummer: RP.121

De voorzitter opent de hoorzitting en stelt de leden van de Kleine Commissie, samengesteld uit leden van de Kamer voor Rijk en Politie van de Bedrijfscommissie voor de Overheid, voor.

Desgevraagd door de voorzitter deelt de heer Blanken namens de bestuurder mede dat geen bindend advies kan worden overeengekomen met de ondernemingsraad, aangezien de S-G het bereikte resultaat moet sanctioneren.

De voorzitter stelt vast dat het eventueel uit te brengen advies derhalve niet bindend is.

Partijen stemmen in met de verlenging van de twee maanden termijn, waarin de Bedrijfscommissie advies moet uitbrengen.

Van de zijde van de ondernemingsraad wordt het verzoekschrift nader toegelicht.

De heer Sprengers zet uiteen dat t.a.v. de Regeling inzake de procedure telewerkfaciliteiten IGZ 2003 (hierna: de IGZ-regeling 2003) twee mogelijkheden zijn: a) de IGZ-regeling 2003 bestaat in ongewijzigde vorm en dient te worden toegepast of b) de IGZ-regeling is beëindigd zonder de instemming van de ondernemingsraad en de ondernemingsraad heeft de nietigheid terecht ingeroepen. Regelingen verdwijnen niet zomaar, aldus de ondernemingsraad.

Ten aanzien van de sub a) genoemde mogelijkheid wijst de ondernemingsraad op de volgende argumenten:

- de inhoud van het verweerschrift (bestuurder geeft aan dat de integrale regeling er nog is;
- uit productie 19 (blz. 4 bovenaan) bij het verzoekschrift blijkt dat de AWB-commissie in het ter beoordeling voorgelegde bezwaar heeft geconcludeerd dat de regeling nog steeds aanwezig is;
- in de communicatie tussen partijen is nimmer sprake geweest van een instemmingaanvraag voor de intrekking van de IGZ-regeling 2003. Bovendien heeft de ondernemingsraad nimmer ingestemd met de wijzigingsvoorstellen van de bestuurder (verwezen wordt naar de voorstellen van 16 mei 2004 en 30 november 2004, beide weer ingetrokken dan wel achterhaald door de feiten dan wel niet afgerond). De IGZ-regeling 2003 is blijven bestaan.

De ondernemingsraad is het niet eens met de stelling van de bestuurder dat de IGZ-regeling 2003 slechts voor bepaalde tijd zou zijn, te weten voor het jaar 2004. De inhoud van de regeling duidt hier niet op. Iets anders is dat de toekenning op basis van de regeling telkens voor maximaal een jaar geschiedt. Uit het feit dat partijen hebben afgesproken dat zij de inhoud van de regeling na een jaar zouden evalueren en op grond van die evaluatie de regeling, zo nodig, zouden bijstellen, blijkt ook dat het de bedoeling van partijen was om de regeling voor onbepaalde tijd te laten gelden. Medewerkers die van de mogelijkheid om thuis te kunnen werken gebruik hebben gemaakt, hebben thuis een werkplek met ADSL-aansluiting laten verzorgen. Dit zijn in de regel contracten voor ten minste 24 maanden. Er is nooit vooraf gecommuniceerd in de richting van het personeel dat de regeling voor slechts maximaal één jaar zou gaan gelden. Deze medewerkers hebben kosten gemaakt.

Inmiddels is het een feit dat het contact leggen door de medewerker onderweg dan wel thuis met de werkplek bij de IGZ (ook) kan geschieden via een UMTS-verbinding (beschikbaar vanaf februari/maart 2006). Contact zoeken met het werk vanuit de thuissituatie via ADSL is dus niet meer nodig. De ondernemingsraad sluit zijn ogen niet voor deze nieuwe ontwikkeling en stelt voor dat de IGZ-regeling 2003 in ieder geval tot februari/maart 2006 wordt gehandhaafd.

De ondernemingsraad wijst er op dat de bestuurder door niets te doen in feite het instemmingsrecht van de ondernemingsraad ontkracht of ontwijkt (onredelijke opstelling van de bestuurder, zie ook de uitspraak van de kantonrechter Utrecht d.d. 15 juli 2005, JAR 2005, 241, inzake de wijziging van het beloningssysteem: met het nemen van individuele beslissingen tracht de bestuurder de bestaande regeling te ontwijken).

De ondernemingsraad meent dat de stelling van de bestuurder dat hij zijn eigen regeling niet kan toepassen, omdat er een hogere regeling (van VWS c.q. BZ&K afkomstig) van toepassing is, onjuist is. De IGZ-regeling 2003 is niet strijdig met die regelingen. De BZ&K-regeling (Raamregeling telewerken 2001) is een regeling met discretionaire bevoegdheden, deze regeling verbiedt het maken van maatwerkafspraken niet. Ook artikel 6 van de VWS-mandaatregeling verbiedt het maken van maatwerkafspraken niet, zolang niet in strijd met de voor VWS geldende regelingen wordt gehandeld. De IGZ is bevoegd om maatwerkafspraken te maken.

Als de bestuurder van oordeel is dat de IGZ-regeling 2003 in strijd is met de VWS- en/of de BZ&K-regeling, - hetgeen door de ondernemingsraad overigens wordt betwist - dan dient de bestuurder een besluit tot intrekking van zijn regeling ter instemming aan de ondernemingsraad voor te leggen. Niets doen is dan geen optie, aldus de ondernemingsraad.

In het verlengde van het voormelde wijst de ondernemingsraad er op dat hij van mening is dat er geen regeling in de zin van artikel 27, derde lid, WOR is aan te wijzen, die zijn instemmingsrecht doet vervallen.

De verwijzing naar de positie van het GO in de Raamregeling telewerken, heeft betrekking op het nemen van besluiten tot wijziging van die Raamregeling, hetgeen in casu niet aan de orde is. De conclusie van de ondernemingsraad is dat de IGZ-regeling 2003 bestaat en moet worden toegepast.

Ten aanzien van de sub b genoemde mogelijkheid wijst de heer Sprengers op het volgende. Indien er van wordt uitgegaan dat de regeling er niet meer is, dan is een besluit tot intrekking genomen door de bestuurder. Zo'n besluit dient hij ter instemming aan de ondernemingsraad voor te leggen, hetgeen niet is gebeurd.

In zijn brief van 26 juli 2005 heeft de ondernemingsraad getracht duidelijkheid te scheppen ten aanzien van de stand van zaken op dat moment.

De bestuurder heeft hierop in zijn brief d.d. 13 oktober 2005 aangegeven dat hij niet is overgegaan tot intrekking van de IGZ-regeling 2003, maar tot het verwijderen van niet-rechtsgeldige passages. Kennelijk bevatte die regeling, naar de mening van de bestuurder, elementen die in strijd waren met de VWS-regeling. De ondernemingsraad heeft toen de nietigheid ingeroepen. Materieel heeft de bestuurder toen het besluit genomen om de regeling niet meer te effectueren, er zijn immers geen vergoedingen meer betaald. De bestuurder heeft onduidelijkheid gecreëerd in het besluitvormingstraject (misverstand ten aanzien van hoe de besluitvorming er voor staat). Daarom dienen de feiten bij de uitleg van of de nietigheid tijdig is ingeroepen, in het voordeel van de ondernemingsraad te worden uitgelegd (zie ook uitspraak van de OK van 4 april 2006, 2006 nr. 93: het is de verplichting van de ondernemer om duidelijk te communiceren over zijn besluiten. Bij twijfel moeten de feiten en omstandigheden in het voordeel van de ondernemingsraad worden uitgelegd).

Nu de nietigheid tijdig is ingeroepen, dient de bestuurder de IGZ-regeling 2003 na te leven, in ieder geval tot aan het tijdstip dat de andere voorziening (UMTS-verbinding) kon worden toegepast.

De voorzitter concludeert dat de ondernemingsraad begrijpt dat er een algemene VWS-regeling is, die ook moet worden toegepast door IGZ en dat de ondernemingsraad eigenlijk pleit voor het treffen van een afbouwregeling.

De heer Sprengers beaamt dit in zoverre dat de VWS-regeling wel ter instemming moet worden voorgelegd. Ten tijde van het treffen van deze regeling was de ondernemingsraad niet vertegenwoordigd in de DOR, hij heeft ten aanzien van de VWS-regeling zijn medezeggenschapsrechten niet kunnen effectueren. De ondernemingsraad is sedert september 2005 vertegenwoordigd in de DOR.

Op het verzoek van de voorzitter licht de heer Blanken toe dat de bestuurder voor september 2005 niet beschikte over meer of andere verantwoordelijkheden en bevoegdheden. Ook toen gold dat overeengekomen IGZ-regelingen de toestemming van de S-G moesten hebben.

Van de zijde van de bestuurder wordt ter zitting toegelicht dat het in essentie gaat om de vraag of de brief van de bestuurder van 13 oktober 2005 kan worden aangemerkt als een besluit strekkende tot wijziging van de IGZ-regeling 2003. De bestuurder betoogt dat dit niet het geval is. Wijziging of intrekking van deze regeling is niet nodig, aangezien de regeling slechts een beperkt karakter heeft, zowel wat betreft de juridische consequenties daarvan (het maken van afspraken met medewerkers) als qua tijdsduur. De bestuurder benadrukt dat de regeling feitelijk reeds is geëxpireerd ten gevolge van het feit dat er uitvoering aan is gegeven. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Rechtbank Utrecht van 25 november 2001, ROR 2001, 26. Hier ging het eveneens om een tijdelijke regeling die was geëxpireerd, waardoor er geen instemming meer nodig was.

De bestuurder betreurt dat verwarring is ontstaan door de mededeling in zijn brief van 13 oktober 2005 inzake de 'verwijdering van een niet rechtsgeldige passage'. Zoals reeds aangegeven is er geen sprake geweest van de verwijdering van een passage uit de IGZ-regeling 2003. Dat is niet nodig geweest, aangezien de regeling een beperkt karakter heeft.

De bestuurder laat het punt van de tijdigheid van de ingeroepen nietigheid buiten beschouwing, aangezien er inderdaad verwarring heeft kunnen ontstaan bij de ondernemingsraad ten aanzien van het tijdstip van besluitvorming door de bestuurder. De brief van 13 oktober 2005 bevat immers geen nieuwe feiten, omstandigheden of standpunten ten opzichte van de brief d.d. 8 juni 2005.

Het standpunt van de bestuurder luidt dat hij geen wijziging heeft aangebracht in de IGZ-regeling 2003. De ondernemingsraad heeft zijn standpunt onder andere onderbouwd door te verwijzen naar het advies van de AWB-commissie inzake personele aangelegenheden met betrekking tot het bezwaar van een medewerker tegen het besluit van zijn werkgeefster om geen tegemoetkoming telewerken te verstrekken. De bestuurder wijst er op dat het bevoegd gezag in deze zaak contrair heeft beslist, vanwege onduidelijke en inconsistente passages in het advies van de commissie. In laatste instantie zal de bestuursrechter over deze zaak oordelen.

Aangezien geen sprake is van een besluit tot wijziging van de IGZ-regeling 2003, komt de Bedrijfscommissie, naar het oordeel van de bestuurder, niet toe aan een inhoudelijke behandeling van het geschil. De ondernemingsraad heeft ten onrechte een beroep op de nietigheid gedaan, aldus de bestuurder.

Tenslotte wijst de bestuurder er ten overvloede op dat indien een nieuwe regeling inzake telewerkfaciliteiten tot stand zou moeten komen, deze aangelegenheid in principe op het niveau van de DOR/S-G onderwerp van overleg zal zijn, tenzij de Minister besluit nadere invulling te geven aan de Raamregeling telewerken. In het laatste geval is er sprake van overleg en overeenstemming op het niveau van het georganiseerd overleg (Minister en het DGO). De bestuurder van de IGZ, en daarmee de ondernemingsraad IGZ, spelen hierin geen enkele rol meer.

De bestuurder komt dan ook tot de conclusie dat het verzoek van de ondernemingsraad moet worden afgewezen. Er wordt ten onrechte een beroep op de nietigheid gedaan. Ten aanzien van de lopende verplichtingen zijn voorts destijds (2003-2004) geen verwachtingen gewekt. De IGZ-regeling 2003 was slechts één jaar geldig en er is van begin af aan aangegeven dat het gaat om de toepassing van de regeling voor de periode van een jaar. Er is geen verwachting gewekt van herhaalde toepassing.

De voorzitter merkt op dat de bestuurder heeft gesteld dat hij ook in 2003 beschikte over beperkte bevoegdheden. Hoe is het dan mogelijk dat hij in 2003 wel de bevoegdheid gehad lijkt te hebben om een regeling te treffen?

De bestuurder antwoordt dat hij destijds te vlot van start is gegaan met het overleg met zijn ondernemingsraad. De Raamregeling telewerken bestond en de bestuurder heeft hierin aanleiding gezien om een IGZ-specifieke regeling te treffen, niet wetende dat de Minister voornemens was deze materie VWS-breed te regelen in het DGO. De VWS-regeling is later in 2003 totstandgekomen.

De voorzitter merkt op dat het wellicht beter zou zijn geweest, indien de bestuurder reeds toen met zijn ondernemingsraad in overleg zou zijn getreden over de ontstane situatie.

De bestuurder geeft aan dat dit uiteindelijk ook is gebeurd, maar dat partijen niet uit de impasse zijn gekomen.

De heer Van Noortwijk merkt op dat er taalkundig een aanzienlijk verschil is tussen een regeling die één jaar wordt toegepast en een eenjarige regeling.

De heer Blanken beaamt dit, maar uit de samenhang van de artikelen 3 en 9 van de IGZ-regeling 2003 blijkt dat aan de regeling maximaal één jaar toepassing wordt gegeven. Hieruit leidt de spreker af dat sprake is van een tijdelijke regeling. In de IGZ-regeling 2003 wordt niet aangegeven wanneer hij begint en wanneer hij eindigt. De regeling mist evenwel toepassingsbereik zodra uitvoering is gegeven.

De regeling is in juridische zin niet, maar de facto wel geëxpireerd. Ook blijkt niet duidelijk uit de regeling dat hij voor herhaalde toepassing in aanmerking komt. Destijds is ook niet de suggestie gewekt bij medewerkers dat men vanaf 1 januari 2005 opnieuw in aanmerking zou komen voor de tegemoetkoming.

De voorzitter wijst er op dat slechts uit de stukken blijkt dat de regeling na één jaar geëvalueerd zou worden, dat is iets anders dan de conclusie dat de regeling maar één jaar zal duren.

De heer Blanken is van mening dat hieruit moet worden afgeleid dat niet zeker was dat de regeling na één jaar zou voortduren.

De voorzitter is het niet met de vorige spreker eens. Het komt geregeld voor dat de evaluatie is bedoeld om een regeling aan te passen aan problemen die in de praktijk zijn gebleken, zonder dat die regeling wordt ingetrokken.

De voorzitter vraagt de bestuurder welke oplossing hij voor de ontstane situatie – te weten: er is een eigen regeling en die kan niet blijven voortbestaan naast of in plaats van de VWS-regeling - had bedacht en of deze oplossing in het overleg met de ondernemingsraad is besproken. De ondernemingsraad meent immers dat er geen oplossing is aangedragen.

De heer Blanken antwoordt dat er in 2005 geregeld overleg tussen partijen heeft plaatsgevonden en dat er voorstellen zijn geopperd. De regeling moest al snel worden aangepast vanwege fiscale aspecten en vanwege technische ontwikkelingen op ICT-vlak.

De voorzitter begrijpt dat in zo'n situatie extra voorzichtigheid is geboden. Hij vraagt voorts of er op dit moment bij de IGZ medewerkers zijn die toestemming hebben voor het telewerken.

Mevrouw Meijer geeft aan dat een beperkt aantal mensen toestemming heeft voor telewerken (ambulante medewerkers verrichten onderweg werkzaamheden). Zij ontvangen faciliteiten op basis van maatwerk in relatie tot de Raamregeling telewerken. Met uitzondering van één toegestaan verzoek, zijn in de overige gevallen afspraken tot stand gekomen op advies van de bedrijfsarts. Dit staat los van het gebruik van het token, waardoor men op vrijwillige basis thuis kan werken. Via het token heeft men toegang tot de VWS-netwerken. Deze faciliteit is blijven bestaan (PLATO-regeling).

De voorzitter concludeert dat er dus geen medewerkers meer werken op basis van de vergoedingsregeling uit 2003.

Inmiddels kan de ambulante medewerker gratis een voorziening aanvragen in de vorm van een notebook met UMTS (vanaf februari/maart 2006).

Mevrouw Meijer licht toe dat de verstrekking van het token uitsluitend van belang is voor telewerken vanuit huis. In de IGZ-regeling 2003 ging de verstrekking van een token gepaard met een vergoeding voor het abonnement ADSL-aansluiting.

Thuiswerken in de zin van de werkplek aan huis in plaats van op kantoor is niet in het geding.

De spreker licht voorts toe dat de IGZ in 2002-2003 een grote behoefte had aan een regeling met betrekking tot het telewerken en dat VWS toen nog geen regeling had. Daarom heeft de bestuurder een regeling tot stand gebracht in overleg met de ondernemingsraad. Op een gegeven moment is de IGZ ingehaald door VWS en daaraan dient de IGZ zich te conformeren.

De heer Van Noortwijk merkt op dat nergens in de VWS-regeling staat aangegeven dat door de inwerkingtreding ervan andere regelingen komen te vervallen.

Mevrouw Meijer geeft aan dat dit klopt en dat zo'n bepaling in de VWS-regeling duidelijkheid zou hebben verschaft.

De heer Sprengers wijst er op dat, naar zijn mening, het opnemen van zo'n bepaling het instemmingsrecht van de ondernemingsraad betreffende de intrekking van de IGZ-regeling 2003 onverlet laat. De ondernemingsraad IGZ was toen immers niet vertegenwoordigd in de DOR.

De voorzitter vat samen: de IGZ-regeling 2003 wordt de facto niet meer toegepast, maar deze regeling bestaat formeel juridisch nog wel. De spreker vraagt of het juist is om een regeling te laten bestaan die niet meer wordt toegepast.

De heer Blanken antwoordt dat er geen mogelijkheid, geen noodzaak en geen verplichting is om de regeling toe te passen. Dit vloeit voort uit het bepaalde in de artikelen 3 en 13 van de regeling. Bovendien is de regeling overbodig geworden door de invoering van de PLATO-regeling.

De voorzitter wijst er op dat dan vanuit het departement had moeten worden geregeld dat de IGZ-regeling 2003 was komen te vervallen. Want laatstgenoemde regeling sluit niet uit dat van jaar tot jaar nieuwe afspraken kunnen worden gemaakt. In de IGZ-regeling 2003 is niet opgenomen dat deze geldt voor slechts één jaar.

De voorzitter vraagt aan partijen of hun verhouding en de overlegsfeer verder in orde is. Met andere woorden, is sprake van een zakelijk verschil van mening over één onderwerp, of is er regelmatig onenigheid over tal van zaken.

Partijen geven aan dat het uitsluitend gaat om het voorgelegde geschil, voor het overige verloopt het overleg redelijk.

De voorzitter vraagt partijen of zij, gelet op hetgeen vanmiddag is besproken, nog kans zien om gezamenlijk tot een oplossing te komen. Uit de stukken blijkt dat er oplossingen zijn gesproken, maar dat van een concreet aanbod van de bestuurder op dit moment geen sprake (meer) is. De spreker wijst er op dat het in het algemeen in overheidskringen gebruikelijk is, om bij de beëindiging of vermindering van een financiële regeling een overgangsregeling toe te passen. Afhankelijk van de hoogte van tegemoetkomingen gaat het dan om een afbouw van één of twee jaar. Deze optie is in het gesprek tussen partijen niet aan de orde geweest.

De heer Blanken beaamt dat een zodanige oplossing niet is aangeboden. Voor de toekomst is een alternatief aangeboden (de VWS-regeling), voorts is een compensatie geboden. Dit laatste is afgewezen door de ondernemingsraad.

De voorzitter merkt op dat vanaf 1 maart 2006 alternatieve voorzieningen voor telewerken worden aangeboden. Een afbouwregeling zou redelijkerwijze tot die datum moeten gelden.

De heer Sprengers geeft aan dat vanaf 1 maart 2006 inderdaad andere telewerkfaciliteiten beschikbaar worden gesteld. Dat zou een logische einddatum van een afbouwregeling kunnen zijn. De spreker kan dit nu niet helemaal overzien, aangezien het abonnement t.b.v. een ADSL-voorziening over het algemeen niet kan worden beëindigd binnen de eerste twee jaar van het abonnement. Bij de tot standkoming van de IGZ-regeling 2003 was voor de medewerkers niet voorzienbaar dat de regeling slechts gedurende een jaar zou worden toegepast. Medewerkers zijn individuele verplichtingen aangegaan, terwijl achteraf blijkt dat uitsluitend in 2004 een tegemoetkoming wordt verstrekt.

Het ligt voor de hand om de regeling tot 1 maart 2006 toe te passen.

In de hoogte van de tegemoetkoming is overigens al verdisconteerd dat medewerkers de ADSL-verbinding ook voor privé-doeleinden gebruiken.

Desgevraagd door de voorzitter deelt de ondernemingsraad mede dat het in het totaal gaat om 100 tot 150 medewerkers, die € 37,45 per maand ontvingen. Over de periode 1 januari 2005 tot 1 maart 2006 gaat het om ca. € 600 tot €700 per persoon. Dit bedrag moet dan nog worden gebruteerd.

De voorzitter vraagt welke functiegroepen gebruik maakten van de IGZ-regeling 2003.

De heer Bouwman licht het volgende toe. Hij is werkzaam in de functie van inspecteur IGZ en was gebruiker van de IGZ-regeling 2003. De spreker wijst er op dat de regeling in technische zin goed functioneerde (de inbel-verbinding was goed, betere faciliteiten dan op de werkplek). In september 2004 maakt de bestuurder melding van het financiële probleem (fiscaal). Tijdens het jaar 2004 is de tegemoetkoming uitbetaald, voor 2005 en verder zou worden gezocht naar alternatieven.

Het probleem wordt gevormd door de uitbetaling en niet door de technische infrastructuur. Inmiddels is er een UMTS-verbinding via het notebook. Hiervan maakt de heer Bouwman veel minder gebruik, omdat de verbinding traag is. Verder laat de ergonomie te wensen over (laptop, gebruikt de spreker uitsluitend in urgente gevallen).

De heer Blanken merkt op dat het nu gaat om het treffen van een afbouwregeling ten aanzien van de tegemoetkomingen over het jaar 2005.

De voorzitter corrigeert door aan te geven dat het, naar zijn mening, moet gaan om de periode 1 januari 2005 tot 1 maart 2006. Daarbij zou overigens wel rekening kunnen worden gehouden met het feit dat de bestuurder in 2004 reeds indicaties heeft gegeven dat de IGZ-regeling 2003 in de toekomst niet meer zou kunnen worden toegepast (bijvoorbeeld door toekenning van een afnemend bedrag).

De voorzitter vat het probleem opnieuw samen. Er is een IGZ-regeling 2003. Die regeling bestaat formeel juridisch nog steeds. In de IGZ-regeling 2003 staat niet dat deze regeling voor slechts één jaar geldt. Er zijn medewerkers die op basis van die regeling toestemming hebben gekregen om te telewerken. Zij zijn op die grond een ADSL-contract aangegaan, waarbij een gebruikelijke voorwaarde is dat het contract niet binnen twee jaar kan worden opgezegd. Er zijn dus verplichtingen aangegaan, die doorliepen nadat de toestemming voor telewerken niet meer werd verleend.

De heer Blanken vult aan dat de bestuurder in 2004 reeds heeft aangegeven dat de regeling na 2004 niet meer zou worden toegepast.

De heer Van Noortwijk merkt op dat dit laatste niet strookt met de afspraken die zijn gemaakt met de heer Bouwman.

De heer Bouwman merkt op dat de verwachting werd gewekt dat een oplossing zou worden gezocht voor het financiële probleem.

Van de zijde van de bestuurder wordt de zienswijze van de heer Bouwman betwist.

De voorzitter herneemt het woord. De IGZ besluit om met UMTS te gaan werken, dat is op dit moment een gegeven, gekoppeld aan de vergoeding krachtens de VWS-regeling.

De heer Sprengers merkt op dat uit de stukken – zie met name artikel 6 van de Regeling Ministerie VWS-IGZ d.d. 14 mei 2004 (beheer en budgethouderschap) - slechts blijkt dat de ondernemer het niet wenselijk vindt dat er een IGZ-regeling is; dat is iets anders dan dat uit regelingen zou voortvloeien dat de IGZ-regeling 2003 zijn geldigheid verliest. Indien de bestuurder geld wil vrijmaken voor de uitvoering van de eigen regeling, dan is dat mogelijk binnen de kaders van de regeling d.d. 14 mei 2004..

De heer Best licht toe dat de huidige regeling luidt dat het notebook met UMTS in bruikleen wordt gegeven aan (sommige) medewerkers. Wie er voor in aanmerking komt, is niet duidelijk.

De voorzitter stelt vast dat het opnieuw gaat om een eigen IGZ-regeling (niet VWS-breed). Heeft de bestuurder daartoe dan wel de vrijheid?

De heer Best meent van wel. De UMTS-regeling is overigens duurder dan de ADSL-regeling. De bestuurder kan ter zake besluiten nemen, zolang hij binnen het vastgestelde budget blijft. Hij kan keuzes maken binnen zijn eigen budgetbevoegdheid.

De voorzitter vraagt de heer Blanken waarom de bestuurder niet heeft besloten de IGZ-regeling 2003 aan te passen aan de huidige stand van zaken. Een nieuwe IGZ-regeling dient toch in overleg met de ondernemingsraad tot stand te komen.

De heer Blanken antwoordt dat bij zijn weten geen sprake is geweest van een IGZ –besluit tot het invoeren van UMTS.

De heer Van Noortwijk vraagt zich af waarom de besteding van overblijvende middelen aan het einde van een kalenderjaar niet na overleg met de ondernemingsraad gebeurt. Deze handelwijze is niet ongebruikelijk.

De ondernemingsraad antwoordt dat deze handelwijze binnen de IGZ geen gebruik is.

De voorzitter merkt op dat deze handelwijze geen wettelijke verplichting is, maar dat het inderdaad niet ongebruikelijk is in sommige overheidssectoren.

De spreker vraagt opnieuw of een compromis mogelijk is. Naar zijn mening verzet geen enkele regel of regeling zich tegen het treffen van een afbouwregeling. Het gaat voorts niet om een zeer hoog bedrag (minder dan € 100.000). Aan het einde van ieder kalenderjaar blijft er wel geld over, zodat het financieel bezien ook niet onverantwoord is. De verhoudingen tussen partijen zijn redelijk, dus waarom niet te komen tot een redelijk en aanvaardbaar compromis? Het gaat toch niet om een principezaak?

De heer Blanken wijst er op dat met de bestuurder wel te praten valt, maar dat een besluit tot toekenning van compensatie gedurende een beperkte periode de goedkeuring moet hebben van de leiding van het departement.

De voorzitter meent dat dit te bespreken moet zijn, aangezien het treffen van een afbouwregeling gebruikelijk is binnen overheidssectoren. De afbouw zou ook met een zekere gradatie (in hoogte en/of tijd) kunnen worden toegepast.

De ondernemingsraad kan uiteraard ook via de DOR de aandacht van de S-G voor deze zaak vragen, aldus de voorzitter.

Van de zijde van de ondernemingsraad wordt de bereidheid tot het treffen van een compromis uitgesproken. Indien partijen tot een aanvaardbaar resultaat komen, zal de ondernemingsraad een streep zetten onder het formele traject, de claim op het instemmingsrecht ten aanzien van de IGZ-regeling 2003 wordt dan prijsgegeven.

Van de zijde van de bestuurder wordt aangegeven dat hij tot nader overleg bereid is, maar dat het resultaat van het overleg tussen partijen ter goedkeuring zal moeten worden voorgelegd aan de leiding van het departement. Hij vraagt de Bedrijfscommissie om de zaak aan te houden totdat deze procedure is gevolgd en uitsluitsel is verkregen van de S-G (aanhouding in verband met nader overleg).

De voorzitter stelt voor dat partijen in nader overleg treden en dat de Bedrijfscommissie nader wordt bericht over de uitkomst.

Partijen geven aan dat hiervoor een termijn van ongeveer vier weken nodig zal zijn.

Aldus wordt besloten.

Niets meer aan de orde zijnde, dankt de voorzitter de aanwezigen voor hun komst en inbreng, en sluit hij vervolgens de hoorzitting.

Den Haag d.d. 20 juli 2006,

Namens de Bedrijfscommissiekamer voor Rijk en Politie,